

(המשך מעמוד 36)

כל הפאתולוגים שללו את האפי שרות כי מכונית דרסה את המנוחה. עד כאן הישגי התביעה במישפט.

קווי הגנה אפשריים:

קווי ההגנה נשמרים בינתיים לבסוד כמוס על-ידי הסגורים. הם שומרים אותם מפני התביעה וגם איש מפני רעהו. אבל משאלות ששאלו במהלך הקירתי-העדים ומרזים שונים אפשר לנחש חלק מהם.

אם תחזיק חווה יערי בגירסתה כי מלבסקי נפצעה מסלע, כאשר קפצה מהמכונת, והשתיים השאירו במקום בחושבן שמתה — עליה להוכיח כי האמינה בכנות, ובגלל סיבה הגיונית, שמלבסקי מתה. ההגנה תנסה לטעון או כי אחרי שחווה ואביבה נסעו מהמקום, התאוששה הפצועה והתיישבה על השביל כמצב של כריעה. כי אז עברה במקום מכונת אחרת, שהנהוג לה לא הכחין כאשר וגררה אותה 25 מטרים, כשהיא משאירה אחריה שביל-דם, וכי מכונת זו היא שגרמה למותה של מלבסקי.

לצורך זה עדיפה לחווה גירסתו של הר"ר היס, שהמנוחה היתה עדיין בחיים, כאשר נגרמו לה הקירקוף ויתר החבלות בגופה; בעוד שקשים לה המימצאים של שערות וחומר מגוף אנושי על גחון-מכונת הסובארו של בעלה. גם החלפת הצמיגים אינה הגיונית במיקרה זה.

הגירסה הקשה ביותר לשתי הנא שמות היא גירסתה המקורית של אביבה גרנות. על-פי גירסה זו, אשמה חווה ברצח ככוונה-תחילה, מכיוון שחיבאה איתה מראש מערוך, בדי להכות בו במנוחה, ואחרי-כך הניחה אותה לפני המכונת וגרמה למותה.

אף כי אביבה טוענת שהופעתה מהמערוך שהוציאה חווה ומהמכות שהיכתה את התיירת, היא לא התערבה ולא מנעה ממנה לשים את הקורבן לפני המכונת ולהורגה. על-פי דבריה, עשתה אביבה דבר נוסף, אחרי שראתה כבר כמו עיניה את כוונתיה הרצחניות של חווה: היא נעתרה לה ויצאה מהמכונת, כדי לשמור מפני זרים.

אם תתקבל גירסה זו, יתכן מאוד שבית-הדין יקבע, על פי תקדימי ישראלי ישן, שאין אדם מביא עדים אוביקטיביים לרצח. וכי אם חווה הביאה את אביבה לבצע רצח, הרי היה זה מתוך הסכמה ביניהן. ואפילו אם לא יוכח דבר זה, הרי השמירה מפני עדים, תוך כדי ביצוע הרצח, הופכת את אביבה לשותפת מלאה לרצח ככוונה תחילה.

אביבה היתה עיקבית מאוד, ומסרה רק גירסה זו, וכך גם שיחורה. על כן, אם תעלה על דוכה-העדים ותספר פיתאום סיפור אחר, לא יאמין לה בית-המישפט.

הדרך היחידה שבה יכולה אביבה להתחמק מאשמת-רצח, לפי סיפורה שלה, היא לטעון שחווה הרגה את מלבסקי עוד במכונת, וכאשר שמרה אביבה על האוטו כבר לא היתה המנוחה בחיים, ועל כן לא היתה שותפת לרצח. אלא רק שותפת לאחר מעשה.

מאחר שברור כי המנוחה לא נהרגה ממכה בראשה, ועצמות גולגלתה לא נפגעו, ינסה אולי עורך-הדין קנת לטעון כי המנוחה מצאה את מותה כחנק, על-ידי הכרית שהצמידה חווה לאפה בעת שהלמה בראשה. אם מתה מלבסקי כך, בעודה במכונת, כאשר אביבה עדיין מופתעת והמומה, כל מה שעשתה היה רק סיוע לאחר מעשה.

נראה כי לשם כך יומין עורך-הדין קנת את הר"ר בלוד, הגורס כי כל הפגיעות הנוספות בגופת הקורבן נגרמו לאחר מותה.

וכאן תהיה נקודת המחלוקת הגדולה בין הסניגורים: בעוד סניגוריה של חווה מעוניינים להוכיח כי מלבסקי נהרגה על-ידי מכונת אחרת, וכי פצעי נגרמו לה בעודה בחיים, ינסה סניגוריה של גרנות לשכנע את בית-המישפט כי המנוחה נפטרה בעודה במכונת, וכי כל החבלות נגרמו כבר אחרי מותה.

סיפורה האישי של לימור, בתה של רות דוידוב, נהגת אוטובוס הדמים, אחרי פיענוח הקופסה השחורה

לילה לילה באוטובוס

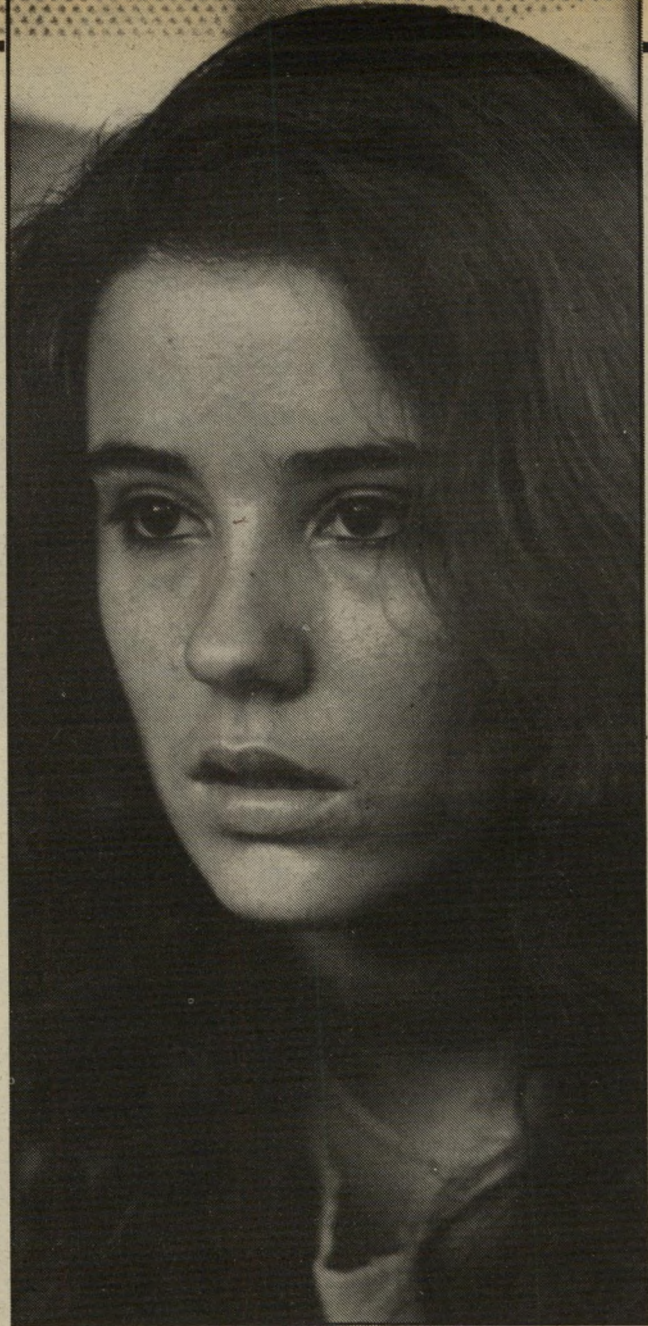
אחרי שעברתי את המשבר הרגיל של בת 16, הפכנו חברות של ממש. אבנר היה אבי מהיום שאני זוכרת, מגיל 4 וחצי. הוריי התגרשו כשהייתי בת שנה. נולדתי בחיפה.

הייתי נערה מקובלת. למדתי בגימנסיה תלמה ילין, במגמה לציור. בזמן שזה קרה, אבנר ואמי תיכננו להיפרד. למעשה, הוא כבר לא היה בבית מזה כמה חודשים. הוא גם שהה זמן-מה בארצות-הברית, לצורכי עבודה. הם החליטו לרחות את ההחלטה על עתידם עד לשובו משם.

ידיעה במכולת

ביום שקרה האסון חזרתי מבית הספר בשעה 1 צהריים. כדרכי נכנסתי לחנות-המכולת כדי לקנות

הקרה לפני שנה בדיוק. אוטובוס נדרס על-ידי רכבת, כמעט כיתה שלמה של ילדים נהרגה. הכל האישימו את נהגת-האוטובוס, רות דוידוב. הנפשי, הטילו אשם בכל הנהגות. בשבוע שעבר, ערב יום-השנה, גילה העולם הזה תגלית מרעישת: פיענוח רישומי הקופסה השחורה של הרכב הוכיח כי הרכבת לא כלמה כלל. איך מגיבה על כך בתה של רות דוידוב, לימור? השבוע ביקרתי אצלה.

לא ככל האמהות

אני לא חשבת לרגע שאמא שלי אשמה: אני גם לא מחפשת אשמים. זה לא יחזיר לי את אמי, אמרה לימור. נכנסתי שוב לדירה ברחוב כצנלסון 80 בנייבועתיים, אבנר דוידוב לא היה בבית. לפני שנה, כשכאתי לרירה, לא ראיתי את לימור כלל. היא היתה בהלם והתחבאה בחדר סמוך. היא סירבה לראות איש. היה זה אבנר, אביה החורג, שסיפר לי על רות, אשתו. הוא היה בטוח לגמרי שאין היא אשמה, וטען כי היתה אחת הנהגות הטובות ביותר. הוא הכחיש את הסיפורים שהופצו עליה, כאילו היתה מעורבת בתאונת קורד מות. הוא גם טען כי המשבר שהיה אז בחייה-הנישואין שלהם לא השפיע במאומה על טיב הנהיגה שלה. הפעם קיבלה לימור את פניי. היא צעירה בת 18 וחצי, יפהפיה כמו אמה. היא משרתת בצהל, בקרייה. ליד תמונת האם בוער נרזיכרון תמיד.

מספרת לימור: אמי לא היתה אף פעם כמו כל האמהות. היא תמיד היתה חברה שלי. כך זה היה מאז שאני זוכרת את עצמי.

קופסה שחורה בעיתונות

בגליון האחרון פירסם העולם הזה סקופ: שרישומי הקופסה השחורה של רכבת-המוטות פוענחו, והוכיחו כי הרכבת לא כלמה כלל. הגליון הופיע ברחובות תל-אביב ביום השלישי לפנות-ערב. במהדורות החדשות של חצות באותו היום שידרה הטלוויזיה ידיעה זו — בלי לצייין שהעולם הזה פירסם אותה. הידיעה באה לטלוויזיה מי תל-אביב, מידי הכתב רוני סביד. מסתבר שהוא לא לקח את הידיעה מהעולם הזה, אלא שהיא הגיעה אליו ממקורות אחרים. סמיכות-הזמנים הי' מוזרה היתה באמת מיקרית לגמרי. למחרת היום, ביום הרביעי, הביאו כל שלושת הצהרונים את הידיעה. מעריב וחדשות פירסמו אותה בעמודים הראשונים, ידיעות אחרונות בעמוד 12. אף אחד משלושת הצהרונים נים לא ציינו כי הידיעה פורסמה יום לפני כן בגליון העולם הזה. מעריב הסתמך על הטלוויזיה, האחרים לא ציינו שום מקור.

לימור עם התולת האה, לא תבוא אחרת במקומה...